

Visquem la Quaresma de la mà d'en Charles de Foucauld

Fa pocs dies he acabat de llegir un llibre titulat “El olvido de sí”, del capellà espanyol Pablo d’Ors, sobre la vida d’en Charles de Foucauld. Us he de confessar que m’ha agradat molt, entre altres motius perquè és ple de reflexions i comentaris que crec que ens poden ajudar a viure el temps de Quaresma que tenim per davant.

Charles de Foucauld (1858-1916) va ser un autèntic vividor de jove; la seva inquietud el va dur a provar la vida militar, cosa que no el va satisfer. La recerca incansable del seu lloc en el món va fer que s’aventuràs a explorar el Marroc, a fer-se monjo en un monestir trapenc a l’Orient Mitjà i a internar-se, finalment, en la profunditat infinita del desert argelí; sempre a la recerca de l’Absolut. Així, doncs, us propos quatre actituds, molt pròpies d’aquest personatge, que ens poden acompanyar durant aquestes setmanes de preparació per a la Pasqua:

L’experiència del desert i la recerca de la solitud. Durant una gran part de la seva vida, Foucauld va cercar viure l’experiència del desert, com també va fer Jesús, amb la intenció de gaudir d’aquests espais tan necessaris de trobada amb un mateix i amb Déu. En un món com el nostre, tan ple de renous, excés d’informació i estímuls constants que ens vénen de fora, ens calen moments per a estar sols i per a dirigir la nostra mirada cap a dins, cap al nostre jo més íntim. De la mateixa manera que els pares, quan un infant ha fet una cosa que no està bé, l’envien al “racó de pensar”, també nosaltres hauríem de trobar aquestes estones de reflexió i pregària, sense distraccions externes.

El desig de ser sempre el darrer en tot. Aquesta és una de les màximes vitals dins la seva biografia: la voluntat irrenunciable de ser sempre el darrer, de fer-se cada vegada més petit fins al punt de desaparèixer, sense enveges ni figurera, de ser “el llevat dins la massa” de la paràbola; com quan Jesús es posa a la coa dels que es fan batejar per Joan o quan renta els peus als seus deixebles. En aquest sentit, en el llibre llegim paraules seves com aquestes: “la crida que senten els homes a voler ser més, la sent jo a voler ser menys”; “sóc tan sols una eina al servei del Regne de Déu.”

La descoberta del rostre de Déu-Jesús en els germans. En un procés de fe i de recerca de Déu que va dur a terme durant tota la seva vida, Foucauld arriba a descobrir en el rostre dels germans la presència de Jesús; en una Encarnació perpètua i universal d’un Déu fet home i dona. També nosaltres, creients del segle XXI, som cridats a tenir aquesta mateixa mirada en els pobres del nostre món, en els refugiats que tothom es vol treure de damunt, en els immigrants que ens trobam en els centres de salut, en aquelles persones a les quals ens costa estimar.

Sobre aquesta qüestió podem llegir això en el llibre, mentre Foucauld passeja per Natzaret: “...tot Natzaret era als meus ulls com un gran temple i des de les seves places i carrers em parlava el mateix Déu. El beduí amb qui m’acabava de creuar, no era Ell? El sol que em picava al clotell, no era Ell, també? No era Ell cada nin, cada home i dona, cada ancià?”

La plena confiança en Déu. Tota la biografia de Foucauld és plena de fites que el duen a assolir aquest estat plaent de màxima confiança en el Pare, d’abandó en les mans de l’Abbà, sense que al llarg d’aquest camí no hi hagi hagut moments de foscor i de boira, tal com ens passa a nosaltres. Com Jesús en les difícilíssimes hores de l’hort de Getsemaní o en el moment crític de la mort a la creu, Foucauld també és capaç de jugar-s’ho tot a les mans de l’Amor-sense-límits, confiat en l’abraçada definitiva del Pare bo de la paràbola: “Déu m’havia anat preparant per a aquell moment des de feia anys, aquesta era la sensació; m’havia anat conduint fins a Ell d’una manera delicada, amb una paciència desconcertant i exagerada.”

Foucauld va ser una persona com nosaltres, un cristià del seu temps que va cercar en tot moment el sentit de la seva estada en el món i que va voler viure d’una manera coherent el seu seguiment de Jesús i del Regne de Déu. També nosaltres som convidats a recórrer aquestes setmanes de Quaresma de la seva mà, amb la plena confiança d’estar a punt per a l’esclat lluminós de l’albada del dia de Pasqua. No deixem de fer el camí!

“Comparteix el que importa”

Mans Unides ha presentat la seva campanya “Comparteix el que importa”, a través de molts actes arreu del territori espanyol, fins al passat diumenge 11 de febrer, dia en què va celebrar la seva Jornada Nacional. Amb aquesta campanya, l'ONG catòlica posa fi al “Trienni de Lluita contra la Fam (2016-2018)”, en el qual fa feina per a donar resposta a les causes i als problemes que provoquen la fam en el món.

Per a Mans Unides, solucionar aquesta xacra de la fam passa per acompanyar els més pobres, reforçar el dret a l'alimentació dels petits productors, contribuir al canvi cap a uns sistemes alimentaris més justos i educar per a una vida solidària i sostenible.

Amb aquest objectiu, durant tot l'any 2018, la tasca de Mans Unides se centrarà en tres qüestions essencials i urgents que ens poden ajudar a acabar amb la fam en el món: afavorir iniciatives que permetin l'accés als aliments per al consum humà i no per al benefici econòmic, impulsar sistemes de producció respectuosos amb el medi ambient, i plantejar propostes que evitin la pèrdua i la tudadissa d'aliments.

Per tal de donar a conèixer la Campanya “Comparteix el que importa” i poder comptar no només xifres sinó exemples concrets d'aquest “compartir”, uns 30 missioners i experts en desenvolupament i lluita contra la pobresa, han recorregut aquests dies més de 53 ciutats espanyoles per compartir la seva experiència de lluita contra la fam a través de projectes de desenvolupament en alguns dels països més pobres del planeta.

Lluitar contra la fam és la missió de Mans Unides i de tantes altres entitats, perquè la fam no és una fatalitat o un destí irreparable per a moltes persones. La fam és el resultat de la injustícia: els béns i les oportunitats que haurien de ser suficients per a tots, han estat acaparats per uns quants. Mentrestant, milions de persones no tenen allò necessari per viure dignament. Això és el que el papa Joan Pau II va denominar “paradoxa de l'abundància.”

L'ONG catòlica tanca aquest Trienni amb el lema «Comparteix el que importa», que implica prendre consciència i acceptar la pròpia responsabilitat, però també denunciar, educar i sensibilitzar en la necessitat d'assumir canvis en els estils de vida si volem que el món canviï. Com va dir el papa Francesc en el seu discurs a la FAO (sigles de l'Organització de les Nacions Unides per a l'Alimentació i l'Agricultura) en l'últim Dia Mundial de l'Alimentació: «Estam cridats a proposar un canvi en els estils de vida, en l'ús dels recursos, en els criteris de producció, fins i tot en el consum, que, pel que fa als aliments, presenta un augment de les pèrdues i el desaprofitament. No podem conformar-nos a dir: “Un altre ho farà”».

Tal com va manifestar el Papa Francesc en la I Jornada Mundial dels Pobres celebrada el 19 de novembre de 2017, “la pobresa ens desafia a tots cada dia amb les seves moltes cares marcades pel dolor, la marginació, l'opressió, la violència, la tortura i l'empresonament, la guerra, la privació de la llibertat i de la dignitat, per la ignorància i l'analfabetisme, per l'emergència sanitària i la manca de feina, el tràfic de persones i l'esclavitud, l'exili i la misèria, i per la migració forçada”.

A la pàgina web de Mans Unides es pot llegir aquesta frase: “Déu em va donar la vida i aquesta ja no té sentit si no és per donar-la”, de na Isa Solá, una missionera assassinada en la lluita contra la pobresa a Haití. Per a tots nosaltres, que hem tengut la sort de néixer i créixer en un entorn en què no ens ha fet falta res d'allò més bàsic per a viure (el menjar, un

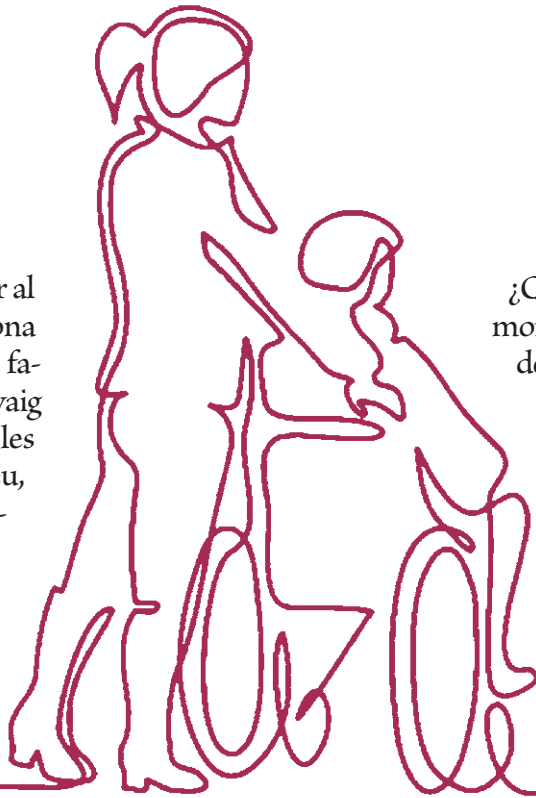
sostre segur, l'amor dels nostres pares, la llibertat i la democràcia del nostre país, la pau, la possibilitat d'estudiar i de trobar un lloc de feina digne, una atenció sanitària al llarg de la nostra vida...) és una crida a posar, precisament, la nostra vida al servei d'un món millor i més just per a tothom.

Equip de redacció

Acompanyar

No fa molt em vaig trobar al carrer amb una persona que a ca seva tenen un familiar malalt amb alzheimer i li vaig preguntar: Què tal, com van les coses? La seva resposta fou breu, senzilla i profunda a la vegada: “l’acompanyam,” em digué. El meu comentari també fou molt concís: “És una actitud ben important,” vaig contestar. I ho deixarem així.

¿Què en direm de l’acompanyada d’un mort, quan aquest era portat des de la casa del difunt fins al cementiri? Aleshores no hi havia tanatoris i l’acompanyament per part dels familiars, amics, veïnats i coneguts era tot un ritual. Era l’acompanyada de comiat.

Avui encara, l’expressió més utilitzada per donar el condol o bon consol als familiars del difunt és “vos acompany amb el sentiment”, la qual cosa significa que, d’alguna

Una vegada a ca nostra vaig reflexionar sobre aquell “l’acompanyam,” considerant tot el que vol dir la paraula acompanyar i em vingueren a la memòria imatges, escenes, situacions en les quals hem acompanyat o acompanyam qualcú.

Acompanyam un infant quan comença a donar les primeres passes. La sola presència del pare o la mare pendents d’ell li dona seguretat i confiança.

Cada dia podem veure padrins i padrines que acompanyen els néts i netes a l’escola. Ho fan amb il·lusió, ganes i sentit de la responsabilitat, donant-los la mà si encara són petits, o procurant travessar com pertoca el carrer als passos de vianants o als semàfors.

Temps enrere, quan un jove i una al·lota s’agradaven i encara no festejaven, al fet de sortir junts se l’anomenava “acompanyar” i el pretendent solia realitzar aquesta acció portant l’al·lota fins al portal de ca seva.

Quan una núvia el dia de les noccs entra al temple sol anar acompanyada del pare o del pare i la mare, segons els cassos. I els convidats a noccs acompanyen els recents casats en la seva festa. Igualment acompanyam una família que celebra una festa compartint l’alegria d’aquell dia.

¿Qui no ha acompanyat una persona a l’hospital si aquesta no es troba bé, o passat hores devora ella al capçal del llit, potser fins i tot sense parlar, però fent-li companyia amb una presència significativa?

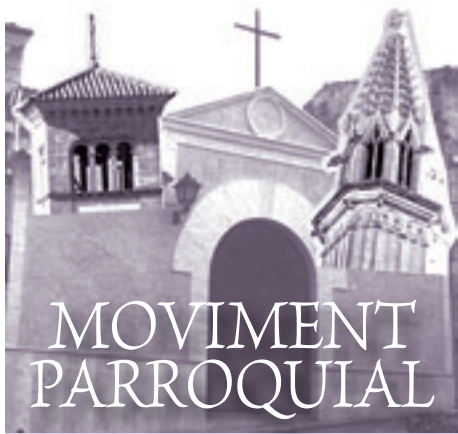
manera, es comparteix el dolor amb els familiars del finat.

Una de les definicions que més m’agrada del verb acompanyar és la que el descriu com compartir amb un altre un afecte o estat d’ànim; en aquest sentit és important saber i poder acompanyar una persona que experimenta soledat, que pateix una depressió, que passa una època de desànim o d’indiferència. En aquests moments l’acompanyament pot ser necessari però sempre s’ha de fer amb delicadesa, comprensió i respecte, més bé donant pocs consells i molt manco dient a la persona: “tu el que has de fer és tal o qual cosa”.

En principi és suficient estar devora el qui pateix, fent-li costat, donant-li suport, comprensió i estimació.

Consider que el passatge que descriu l’evangeli de Lluc mostrant Jesús caminant amb els deixebles d’Emaús, ens pot servir de model a les persones que tenim el deure o l’oportunitat d’acompanyar algú en la situació que sigui: Jesús camina amb ells, els fa preguntes, els escolta, dialoga i comparteix el seu sentiment de dolor i tristesa.

Tant de bo siguem capaços de saber acompanyar aquella o aquell amb el qual ens trobam i necessita algú que li faci costat en el camí de la vida, encara que sigui de manera transitòria o temporal. Ocasions, segur que en tindrem.

MOVIMENT PARROQUIAL

DEL 14 DE DESEMBRE
AL 16 DE FEBRER

Parròquia dels Dolors

Baptismes:

- Alejandro López Palomino

Defuncions:

- Amparo Amores Pérez
- Juan Mestre Pascual
- Cristóbal Cuencas Gomila
- Francisca Fons Amer
- Andreu Galmés Pont
- Tomeu Sureda Estrany
- Maria Vives Mas
- Sebastià Bonet Ferrer
- José Martos Serrano
- Guillem Barceló Monroig
- Damiana Riera Cabrer
- Josefa Vázquez Ferrer
- Mª Magdalena Bosch Sard
- Margalida Garau Fullana
- Pedro Fullana Ferrer
- Margalida Ramis Guasp
- Tolo Frau Riera
- Joan Duran Sansaloni
- Antònia Gayà Gomila
- Marcos Torres Colomar
- Guillem Vadell Sureda
- Miquel Ferrer Riera
- Mateu Andreu Pascual
- Bàrbara Salas Fullana
- Toni Llodrà Perelló
- Margalida Truyols Camps

Parròquia de Crist Rei

Baptismes:

- Cecília Forteza Sánchez
- Hilary Janet Cárdenas Téllez

Defuncions:

- Maria Busquets Nebot
- Maria Galmés Andreu
- Juana Mestre Roig
- Juana Lull Martí
- Jaume Vives Brunet
- Gabriel Fullana Estrany
- Jaume Vives Brunet
- Joana Rosselló Vives
- Guillem Gornés Capó
- Maria Bosch Garau
- Margalida Gomila Sitges
- Merche Fernández Alcázar
- Antònia Llodrà Jaume
- Margalida Febrer Ferrà
- Margalida Lull Salom
- Pep Caldentey Galmés

Parròquia de Sant Pau

Defuncions:

- Isabel Nadal Femenias
- Maria Torres Planells
- Antònia Durán Domenge
- Antònia Galmés Santandreu
- Lluís Brunet Mesquida
- Maria Lladrés Ferrer
- Juan Torrens Frau
- Ismael Sevilla Alique
- Margalida Riera Lull

Breus

Equip de redacció

DE LES PASSEDES FESTES DE SANT ANTONI

Els actes religiosos de la festa més esperada pels manacorins han estat, un any més, força concorreguts i participatius. El cant de Completes i la posterior explosió dels Goigs congregaren una multitud de joves que mostraren gran respecte i fervor cap a la celebració litúrgica, que aconseguí el seu punt culminant amb el cant dels goigs i el seu popular vers "pagesos i conradors / i vilans de Manacor". La novetat denguany era la recuperació del Salm que s'havia eliminat anys enrere. L'endemà, les Beneïdes comptaren amb una extraordinària participació i, a diferència de l'any passat, el bon temps ajudà al seu lluïment. Al vespre, l'Ofici solemne conformà un moment d'interioritat i pregària que calà profundament entre el nombros públic assistent. Tot plegat és una prova de la devoció que el poble de Manacor manifesta cap al sant anacoreta.

PROPOSTES PER VIURE EL CAMÍ DE LA QUARESMA

Aquí teniu unes propostes ben concretes que ens poden ajudar a viure millor la Quaresma. Són del cardenal emèrit de Brussel·les Godfried Danneels fa uns anys.

1. Prega. Cada matí el «Prenostre» i cada vespre el «Déu vos salve, Maria». 2. Busca en l'Evangeli del diumenge una petita frase que podràs meditar tota la setmana. Cada setmana aquest text es publica en el *Full dominical*. 3. Cada vegada que compres un objecte que no necessites per viure -un article de luxe- dona també alguna cosa als pobres o una entitat. Ofereix-los un petit percentatge. La sobreabundància demana ser compartida. 4. Fes cada dia alguna cosa en bé d'algú. Abans que ell o ella t'ho demani. 5. Quan algú et diu una paraula desagradable, no pensis que de seguida has de pagar-li amb la mateixa moneda. Això no restableix l'equilibri. De fet, caus en l'engranatge. Calla primer un minut i la roda s'aturarà. 6. Si canvies de cadena des de fa un quart d'hora sense èxit, tanca la televisió i agafa un llibre. O parla amb els que viuen amb tu: és millor fer zapping entre humans i funciona sense comandament a distància. 7. Durant la Quaresma aixecat sempre de taula amb una mica de gana. Els dietistes són encara més severos: fes això tot l'any. Una persona de cada tres pateix obesitat. 8. «Per-donar» és el superlatiu de «donar». 9. Sovint has promès cridar algú per telèfon o anar-lo a visitar. Fes-ho finalment. 10. No et deixis atrapar sempre per la publicitat que anuncia un descompte. En efecte, això costa un 30% més barat. Però el teu amor a la roba igualment explota i desborda del 30%.

DEL CIRIS A L'ELECTRÒNICA

Fa alguns mesos es va demanar, per raons de seguretat i contaminació, substituir l'encesa de ciris i llumetes davant la imatge del Sant Crist, per l'ús de les "bombilletes" del lampadari electrònic, cosa que moltes persones acceptaren de seguida, no així altres que el costà entendre els motius del canvi.

Els humans tenim la necessitat d'expressar la nostra fe, creença o devoció a través de signes o elements visibles que explicitin els sentiments que portam en el més profund del nostre cor: Agraïment, confiança, inseguretat, por... i ho feim a través d'unes flors, un ciri, un donatiu, una pregària, una visita al Sant Crist.

Certament totes aquests signes i gestos estan molt bé i els elements que els acompanyen són el fruit d'una promesa, una petició, un agraïment.

Hi ha algunes imatges a la Parròquia de Nostra Senyora dels Dolors que tenen una especial devoció, com són en primer lloc la del sant Crist, la Immaculada, «l'Ecce Home» o santa Rita, per anomenar-ne algunes. Totes elles són objecte de devoció, visites, pregàries, peticions i accions de gràcies.

Hi ha persones que senten la necessitat d'encendre un ciri perquè troben que té més sentit que encendre la llumeta electrònica, però al cap i a la fi el que compta és la intenció i l'ofrena que es fa a través del donatiu, acompanyat normalment d'una pregària.

VIA-CRUCIS

Com en anys anteriors enguany farem l'exercici del viacrucis donant a aquesta pràctica de pietat un relleu especial. El dimecres 28 de febrer serà a la Parròquia dels Dolors a les 20h. El dijous dia 8 de març a la Parròquia de sant Pau i el divendres dia 16 de març a la Parròquia de Crist Rei. El dies assenyalats se suprimirà la missa a la Parròquia corresponent.

TROBADA DE CATEQUESI EN FAMÍLIA

Fa alguns anys que els nins i nines que participen en la modalitat de catequesi en família fan una trobada a nivell diocesà juntament amb els seus pares i catequistes. Enguany està previst celebrar-la a la nostra ciutat el diumenge dia 18 de març. Els actes tindran lloc al col·legi de la Salle, al Teatre municipal i a la Parròquia dels Dolors. Es comptarà amb la presència del Bisbe Sebastià Taltavull.